

## Zuurstof

Het is echt nu  
wandelen door de straten van je wijk  
je droomde het nacht na dag na nacht  
gewekt worden door zenuwachtige monitoren  
die meten hoe hoog je zuurstof  
het kloppen van je haperend hart  
en of je nog ademt terwijl je slaapt.

Het verlangen naar  
vroeger, eerder, terug  
als korenaren in elkaar  
vervlechten, dansen, deinen  
op de golven van de tijd.

Het drukt op je longen.  
Lucht.

Het is echt nu  
wandelen door de straten van je wijk  
je had nooit gedacht dat je daar  
steeds opnieuw een bron  
van verwondering kon vinden  
die wijk waar je zo op was  
uitgekeken, uitgeweken  
en in de vlucht naar een  
ander ankerpunt  
haast vergat hoe afgesneden,  
hoe onwezenlijk het gemis  
van die plek en van je moeder  
die daar ooit niet meer zal zijn.

Meisjes van twintig horen hun vader niet te verliezen  
op hun dertigste huilen ze geluidloos  
terwijl handen op intensieve hen uitkleden  
en katheters en uitleg over de hartmonitor geven:  
dat het nodig is te weten hoe hoog je zuurstof  
het kloppen van je haperend hart  
en of je nog ademt terwijl je slaapt.

Huid op huid  
handen door de haren  
gesprekken als bomen  
en takken waar nooit een einde  
aan komt, de nacht die overgaat

in de dag, in de nacht  
niet de quarantaine,  
de quarantaine waar  
licht en donker  
op mekaar beginnen  
te rijmen.

Het drukt op je longen.  
Lucht.

Het is echt nu  
het vrij rondwaren door de straten van je wijk  
weliswaar traag - je ging even onderuit - nu het echt is  
weet je dat je nergens anders thuis zal komen  
dan daar waar je moeder woont  
waar geen monitor meten moet  
hoe hoog je zuurstof  
het kloppen van je haperend hart  
en of je nog ademt terwijl je slaapt.

Het opent je longen.  
Licht.